

Paulina Forslundová jako řečnicka na akci Severského hnutí odporu

Délský potápěč: Vážená paní Forslundová, nejprve bychom chtěli poděkovat, že jste si udělala čas a laskavě odpověděla na naše otázky.

Pro stručné představení Severského hnutí odporu (ve švédštině *Nordiska motståndsrörelsen*, *NMR*) a jeho hlavních zásad odkážeme čtenáře na několik dřívějších článků, zveřejněných na Délském potápěči, proto začneme rovnou s vaší cestou. Ženy nejčastěji přejímají náhled na svět a politické pozice od nejdůležitějších mužů v jejich životech, tj. otců a partnerů/manželů. Bylo tomu tak i ve vašem případě, nebo jste se ubírala jinou cestou? Jak se z vás stala otevřená národní socialistka?

Paulina Forslundová: V roce 2003 jsme žili hned vedle páru aktivního v NMR, naši synové si spolu hrávali. Tak jsem se dostala do kontaktu s hnutím.

DP: Vyrostla jste v menším městě nedaleko Göteborgu na jihozápadě Švédska jménem Kungälv, z něhož se postupem času stala jedna z bašt hnutí v zemi. Jaká byla vaše úloha v tomto procesu a označila byste tuto výraznou přítomnost na místní úrovni za zárodek paralelního probělošského/národně socialistického společenství? Jaká je v současnosti vaše role v NRM, pokud vám to tedy rodinné povinnosti dovolují?

PF: Ano, přesně tak. V Kungälvu vždy bylo hodně nacionalistů/vlastenců, je to silně rozdělené

město, kde se etničtí Švédové a rasoví cizinci příliš nestýkají. Asi jsem měla nějakou drobnou zásluhu na tom, že se Kungälv takto proslavil a někteří lidé mě i poznávají.

Momentálně ale kdovíjak aktivní nejsem. Starám se o malé batole, které nedávno oslavilo rok, přesto se ale snažím chodit alespoň na společenské akce. To je pro mě hodně důležité, skloubit hnutí s výchovou dětí a životem plným povinností vůbec.

DP: Spousta lidí vás nejspíš zná – a uznává – jako matku devíti (!) dětí, což je velmi působivý počin v každé době a místě, tím spíš ale ve vyspělé západní zemi v 21. století. Jaká byla vaše cesta a motivace k mnohonásobnému mateřství? Jaké jsou jeho zjevné i méně zjevné radosti a nástrahy?

PF: Už jako malá holka jsem si hrávala na maminku, vždycky jsem chtěla mít spoustu dětí. Není to tedy v důsledku příklonu k národnímu socialismu. Média se toho samozřejmě chytila a nafoukla to do obludných rozměrů: že prý mám tolik dětí, protože ženy musí pomoci zachovat naši rasu. Nakonec s tímto prohlášením ani nemám větší problém...

Vychovávat devět dětí samozřejmě může být náročné, všechny jsou ale ohromně hodné, zdvořilé a navzájem si pomáhají. Jsme skvělý tým!

DP: Jakou radu byste měla pro rasově uvědomělé dívky ženy, stávající i budoucí matky? Snaží se vám systém házet klacky pod nohy v každodenním životě? Jak to ve Švédsku vypadá třeba s možností domácí výuky?

PF: Rozhodně bych doporučila číst a studovat, aby si osvojily základy ideologie, vždyť ve vědě je síla. Pokud jí nerozumíte, budete pro systém snadným terčem. Když se z ženy stane matka, v mnoha ohledech ji to změní, mnohokrát jsem to viděla vlastními očima. Je normální stát se opatrnější a chtít se vyhýbat riskování. Přesto ale můžete zůstat aktivní i jinými způsoby.

Snažíme se naše děti učit, aby byly silné a neohrožené. Jejich otec Fredrik Vejdeland to umí skvěle: tlačí na ně, ale „zábavnou formou“. Chceme, aby se staly tou nejlepší možnou verzí sebe sama, a vždy se snažily posouvat hranice svých možností, duševně i fyzicky. Ve Švédsku domácí vzdělávání nemáme, což je podle mě vlastně i dobře: když vaše děti na vlastní oči vidí zkaženost fungování systému, leccos pochopí mnohem snáz.

Paulina se svým nejmladším, devátým dítětem Yngwe Tyrfingem

DP: Už jsme zmínili, že vaše rodné město Kungälv leží necelou půlhodinu jízdy od Göteborgu (Gothenburg), jednoho z invazí nejvíce zasažených měst v zemi, máte proto přímou zkušenost. Jak rychle postupuje Velká výměna ve vaší ještě velmi nedávno skoro kompletně bělošské zemi, a povšimnula jste si nějakých zásadnějších nových trendů z posledních let?

PF: Je to něco šíleného! Máme tu spoustu tzv. no-go zón, které imigranti zcela ovládli. Před pár měsíci byl zastřelen švédský policista. Hodně neblahá proměna nastává kvůli všudypřítomné propagandě rasového míšení: švédská děvčata si víc než kdy dřív začínají s imigranty, v Gothenburgu je to naprosto běžné.

DP: Z různých akademických srovnání vycházejí severské země včetně Švédska jako lídři všemožných žebříčků „kvality života“ nebo „lidského rozvoje“. Považujete svou vlast stále za vysoce funkční zemi, navzdory zátěži představované přílivem vysoce dysfunkčních skupin jako jsou třeba Somálci?

PF: Je s podivem, kolik toho dokáže švédská společnost snést. Vděčíme za to myslím předchozím generacím, které vytvořily mohutnou síť sociálního zabezpečení (pochopitelně pro své krajany!). Proto se systém nezhroutil – zatím. Mluvím jen za sebe, ale nikdy se Švédska ani Skandinávie nevzdáme, vždyť patří nám! Aby to tak zůstalo i do budoucna, to je naší povinností.

V čem vidíte hlavní příčiny neblaze kvapné přeměny Švédska v multikulturní dystopii i v porovnání se sousedními zeměmi: škodlivé cizí vlivy v kultuře a médiích (jako nechvalně proslulá rodina Bonnierů nebo obecně vlivy americké „kultury“ v silně anglofonní zemi), postavení Švédska coby regionální velmoci nebo nějaké jedinečná vada vaší národní mentality?

PF: Naši severští předkové se před tisícem let, když přišli křesťané, hodně vzpírali a spousta z nich nové semitské náboženství nikdy nepřijala. Víím také, že křesťanská víra mých starších příbuzných byla dosti vlažná.

Hodně Švédů je dnes ovšem skoro úplně vykořeněných. Pozbyli jsme svou identitu a náš systém se nás snaží zničit.

DP: Alespoň zvenčí to vypadá, že Švédsko – coby symbol neradostného směřování současného Západu častý terč **různých vtipů** – se může pochlubit poměrně aktivní alternativní politicko-kulturně-mediální scénou: od vaší otevřeně národně socialistické skupiny přes intelektuálněji pojaté etnonacionalistické či tradicionalistické iniciativy jako **Arktos** nebo **Skandza Forum** až po (obvykle nanejvýš košer) občanské nacionalisty typu Švédských demokratů. Jak vnímáte „alternativní politickou scénu“ v zemi vy?

PF: Tyhle skupiny představují celkem zásadní problém, protože lidem předkládají nefunkční řešení: jako by jim podávali děravou nafukovací vestu se slovy „vezměte si to, tohle vás ochrání před utonutím“. Je to ale jen falešná, dočasná berlička.

My v hnutí odporu jsme přesvědčeni, že pravdu je třeba říkat bez kompromisů, celou. Naši lidé si nic menšího nezaslouží. Podle nás je to jediná zodpovědná cesta.

DP: Represe disentu je nedílnou součástí života společnosti a ani liberální „demokracie“ z tohoto pravidla nejsou výjimkou. Pronásledování NMR v poslední době zdá se přiosťřilo: finská větev hnutí byla soudně zakázána, ve Švédsku zase nemůže NMR užívat účet u žádné z bank, policisté obtěžují aktivisty i v jejich běžném životě – co stojí za eskalací a jak ovlivnila aktivity hnutí?

PF: Osobně to vnímám jako důkaz, že pro systém představujeme opravdovou hrozbu. Vždycky si najdeme cestu, jak pokračovat v boji, věřte mi.

DP: Protože tento rozhovor vznikl na sklonku léta 2021, těžko se vyhnout tématu pandemie. Co si o této dějinné události, která se před našimi zraky odehrává, vlastně myslíte – jedná se o skutečné, bezprecedentní a celosvětové ohrožení zdraví, bezostyšně smělý útok globálních elit na zbylá práva, která jsme nad svými životy měli – nebo něco úplně jiného?

PF: Abych řekla pravdu, zatím si nejsem úplně jistá, jedno ale mohu říct zcela kategoricky: nikdy se nenechám „naočkovat“. Přejde mi, že se virus chová dosti podivně – snad byl vytvořený uměle?

DP: Ještě jednou děkujeme za to, že jste se s našimi čtenáři podělila o své myšlenky a přejeme vám i vašim druhům hodně zdaru v životě i vašem neohroženém politickém boji.

PF: Bylo mi potěšením! Děkuji.